

MAIG 2022

NÚMERO 13

L'illa dels **LLIBRES**

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

02

**23 AUTORS I AUTORES
REFLEXIONEN A L'ILLA
DELS LLIBRES SOBRE
QUE REPRESENTA SANT
JORDI**

11

**MAR BOSCH I
"L'EDAT DELS
VIUS"**

ORHAN PAMUK

"DÉU M'HA DOTAT DE MOLTA IMAGINACIÓ"

Continguts

03

07

11

03 REFLEXIONS DE SANT JORDI

07 ORHAN PAMUK

11 Entrevista a Mar Bosch

14 "Redempció", per Martí Gironell

18 Nominats als Premi Llibreter 2022

Després de la celebració de Sant Jordi tornem amb un nou lliurament de la revista digital de L'Illa dels Llibres. 23 autors i autores reflexionen sobre Sant Jordi i el que significa.

El Premi Nobel Orhan Pamuk presenta la novel·la "la nit de la pesta" i l'escriptora Mar Bosch parla de la vellesa i l'eterna joventut a "L'edat dels vius".

Pierre Lemaitre s'acomiada de la novel·la negra i Santiago Posteguillo torna a la Roma clàssica.

Salvador Macip ens parla de la ciència-ficció i Martí Gironell analitza la novel·la "Guilleries".

Homenatgem a Jordi Cussà amb la novel·la pòstuma "Les muses" i recordem a Olga Xirinacs, guardonada amb el Premi Jaume Fuster.

Jordi Milian

Director de L'Illa dels Llibres

02 Olga Xirinacs rep el Premi Jaume Fuster

09 Pierre Lemaitre s'acomiada de la novel·la negra

10 Roma és Santiago Posteguillo

15 "Les muses", el llegat de Jordi Cussà

17 Salvador Macip

23 autors i autores reflexionen a L'Illa dels Llibres sobre que representa Sant Jordi

Care Santos, Coia Valls, Carlos Zanón, Vicenç Villatoro, Empar Moliner, Martí Gironell, Mar Bosch, Rafel Nadal, Carlota Gurt, X R. Trigo, Javier Castillo, Imma Monsó, Montse Barderi, Gemma Lienas, Vicenç Llorca, Salvador Macip, Santiago Posteguillo, Eva Baltasar, Lolita Bosch, Maria Llopis, Sebastià Portell, Sergi Belbel i Vicenç Villatoro responen a la pregunta de l'Illa dels Llibres sobre què és i que representa Sant Jordi.

Cadascú viu el Sant Jordi a la seva manera, però a molts escriptors i escriptores es tracta de la gran festa del llibre i una gran oportunitat de compartir experiències amb els seus lectors i també amb companys de professió.

Hi ha lectors que finalment s'han convertit en escriptors i han viscut la festa des de les dues bandes. Sant Jordi és una festa única on els llibres són els grans protagonistes. Per a l'escriptora **Care Santos** "Representa una festassa, una alegria i el millor dia de l'any. Tenim tantes ganes de Sant Jordi que ens és igual si plou, llampega o ens cau el cel a sobre".

Autors com **Carlos Zanón** recorden la seva infantesa assegurant que per "la gent que hem nascut aquí, el Sant Jordi des que eres nen, sempre era el dia més especial per a la gent que li agradaven els llibres i el contacte amb els autors". Per l'autor de "Love song", Sant Jordi "És una festa molt transversal on tothom hi participa i si sent implicat perquè no es deixa fora a ningú. Veure aquesta gent que té aquesta fascinació pels llibres és molt especial".

Altres autores com **Coia Valls** defineix el

Sant Jordi com "l'encontre amb els lectors i els companys. La festa en què celebrem tots que la lectura és i ha de ser un bé fonamental a defensar perquè ens permet viure moltes vides, en permet somiar i projectar futur i conèixer el passat i, per tant, ressituat-nos". Precisament en un Sant Jordi de fa quinze anys es van conèixer **Coia Valls** i l'escriptor **Xulio R. Trigo**.

Xulio Ricardo Trigo ens recorda que Sant Jordi "És una oportunitat de trobar-te a molts lectors i lectores, que no veus habitualment i potser no ha pogut anar a les presentacions i escullen aquest dia per veure els seus autors. I en aquest sentit és un dia feliç".

Rafel Nadal defineix Sant Jordi com "és la festa de la vida" i afirma que "és la festa més fantàstica i espontània del calendari de l'any és una festa que tothom ha intentat organitzar i reorganitzar, però que al final funciona sola. És la festa de la gent, dels llibres, de la cultura; tanmateix, també és la festa del contacte social, de sortir al carrer i de la retrobada amb el bon temps i de l'inici de la primavera".

Empar Moliner és més contundent i afirma que "És un dia que m'encanta i s'ha acabat el rotllo. M'encanta i m'agrada veure les multituds. Per mi Sant Jordi és alegria i miracle". Qui també parla de miracle és l'escriptora Eva Baltasar "Sant

Jordi és un miracle preciós i representa retrobar-me amb els lectors i lectores, que per mi és el més meravellós". Per a molts autors i autores el Sant Jordi arrenca uns dies o unes setmanes abans amb signatures i presentacions per diferents llibreries. És el cas de **Mar Bosch** que recorda a L'Illa dels Llibres que és "una festa i un dia molt emocionant semblant a un casament amb tots els preparatius. Aquest any sembla com un casament gitano perquè porto molts dies amb presentacions i signatures. Sempre havia volgut tenir un casament gitano".

Martí Gironell és dels que també recorren un bon grapat de llibreries abans del 23 d'abril "és la culminació de tota una colla de dies fent voltar els llibres pel país i és el dia que ens podem trobar autors i autores que és difícil fer-ho durant l'any. Trobar-te molts més lectors que no pots trobar-te cada dia, tot i que procures que l'esperit de Sant Jordi s'allargui abans i després. És un dia molt especial i cada dia tinc la pell de gallina amb una emoció que t'envernissa durant tot el dia".

La feina d'un escriptor o escriptora és solitària com recorda **Santiago Posteguillo**

"El treball d'escriptor és molt solitari i Sant Jordi et permet posar cara a tota la gent que et llegeix. Llavors quan tornes a la teva biblioteca a tornar a escriure t'adones que no estàs sol i et recarrega emocionalment."

L'escriptora **Montse Barderi** és molt més poètica en la seva definició "És una diada molt esperada perquè és el dia que et pots trobar amb la gent que et llegeix. Això del llibre és com tirar una carta d'amor en una ampolla i ara venen tots és de les altres illes i et comenten coses. Es trata del retorn d'aquesta cosa tan solitària que fas durant tot l'any."

El Sant Jordi també és dia dels traductors i per la traductora **Maria Llopis** ho viu també "com una autora també encara que la gent es pensi que no som autors, però els traductors no som autors perquè som els que fem que la literatura arribi als catalans". Maria Llopis defineix el Sant Jordi com la gran festa de Catalunya.

Per **Lolita Bosch** "Sant Jordi és la festa d'aquest país i tant de bo la fessin a tot arreu. Sant Jordi és el que manté el pols de l'editorial catalana. Porto 84 llibres publicats, però només signo quan parlo de Mèxic i els altres santjordis faig de lectora que és el que m'agrada en realitat i posar-me a la cua perquè em signin el llibre, com per exemple Joyce Carol Oates.

El Sant Jordi també són aglomeracions i cues per aconseguir la signatura d'un autor o autora. **Imma Monsó**, ha estat la pregonera del Sant Jordi 2022 i ens comenta que "normalment quan no tinc novetat editorial visc el Sant Jordi tancada

a casa. No m'agraden massa les festes multitudinàries i com compro llibres tot l'any no és una festa que m'encanti" Però m'agrada veure-la de lluny i és una festa que té moltes coses maques". Sobre el fet ser pregonera de Sant Jordi "Això sí que m'ha fet especial il·lusió perquè com a pregonera pots dir algunes coses que ten a veure amb la literatura i pots fer visible la teva idea de literatura".

Altres autors ja s'han convertit en habituals del Sant Jordi gràcies a la legió de lectors que els segueixen com és el cas de **Javier Castillo** que recorda que "És el dia més feliç de l'any a la vida de qualsevol escriptor. És una celebració del llibre i és com una festa per retrobar-te amb la gent que ha passat tant de temps llegint-te. És la màgia de les roses del regal és increïble, un somni". Castillo assegura que "escriure sempre es tracta d'emocionar a la gent".

Sebastià Portell, escriptor i president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana "És un dia que dona sentit tota la feina que fan els escriptors durant tot l'any. És un punt de celebració col·lectiva com a societat i com a gremi de l'associació d'escriptors i traductors en llengua catalana. És un dia que ens sentim orgullosos de qui som i d'escampar-ho a tot arreu." Per a **Gemma Lienas** "El Sant Jordi des de sempre ha

estat la festa més meravellosa del món. Per mi els llibres són la part més important de la vida. El dia de Sant Jordi no em compro cap llibre per mi perquè durant la resta del mes em compro una trentena de llibres, però, en canvi, aquest dia en compro per tots els nets i netes, fills i per a tothom".

L'escriptor i científic **Salvador Macip** abandona per Sant Jordi el seu laboratori a Leicester, Anglaterra per viatjar a Barcelona i signar llibres. Pel doctor Macip "és una gran festa, la gran festa del calendari català i de tots els amants de la

literatura. Per mi és un plaer estar a Barcelona amb els carrers plens de llibres i roses”.

Hi ha qui viu el seu primer Sant Jordi com a autor i sempre és especial. El director i autor teatral, **Sergi Belbel** que debuta com a novel·lista recorda que “Sant Jordi és una festa emocionant que combina la literatura, la bellesa, la primavera, l’alegria de viure i sobretot una festa cultural. Es tracta d’una festa que ens arrela a una cultura, una tradició i que ens fa ser més lliures i ser més comunicatius i també la rosa que personifica la bellesa i les ganes de viure”. Una altra debutant, **Carlota Gurt** el Sant Jordi “Significa molta gent i molts llibres i si t’ho mires des de fora és fins i tot una mica surrealista. Si vingués una persona de fora i veies el Sant Jordi pensaria que quina cosa més bèstia que estem fent”.

Sobre l’experiència extraordinària del Sant Jordi es refereix la il·lustradora **Pilarín Bayés** “fa molt més de cinquanta anys que participo en el Sant Jordi i recordo una frase que va dir el president Pujol. Si tot l’any tots els catalans fóssim com Sant Jordi, els catalans seríem la primera potència mundial, perquè és un esclat de vida, d’il·lusió, d’amabilitat... som fenomenals, almenys el dia de Sant Jordi”.

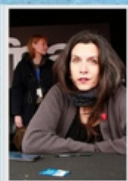
Per a l’escriptor **Vicenç Villatoro** “representa més de quaranta anys, que el 23 d’abril és un dia diferent en el calendari personal i és un dia que fas una cosa que ja no fas més i que et permet fer un observatori sobre la gent extraordinari.” L’èxit del Sant Jordi és una feina de molts i el mèrit del seu èxit és compartit.

L’escriptor **Vicenç Llorca** afirma que “És un gran èxit col·lectiu que ha cristal·litzat després de molts anys de treball des de les entitats, el Gremi de Llibrers, des dels editors, els escriptors. Ha passat de ser una festa més catalana a més universal. Per mi, és la gran festa de la cultura, del llibre i la rosa és un símbol molt bonic de l’amor”.

23 REFLEXIONS SOBRE SANT JORDI

www.illadelsllibres.com

Olga Xirinacs guardonada amb el Premi Jaume Fuster

L'escriptora ha rebut el premi de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana per la qualitat de l'obra, la importància de la trajectòria i el compromís de l'autora.

El **Premi Jaume Fuster** és un guardó destinat a posar en relleu el conjunt de l'obra d'un escriptor o escriptora de la literatura catalana. És un premi a la trajectòria, a la repercussió i a la divulgació que ha tingut la seva obra, i té especial rellevància pel fet de ser escollit a través de les votacions dels companys d'ofici socis de l'AELC.

L'actual **president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, Sebastià Portell** ha destacat la importància d'un guardó a la trajectòria com és el Premi Jaume Fuster per a retre homenatge als autors sèniors. Per la seva banda, **Olga Xirinacs** ha comentat "Agraeixo de tot cor la creació d'aquest premi a l'AELC i als escriptors per votar-me. Amb això em sento molt acompanyada en un moment solitari i en unes terres del Sud que de vegades semblen molt allunyades de la brillant Barcelona".

Francesc Roig s'ha encarregat engunay de la glosa dedicada a l'autora on ha destacat que "Olga Xirinacs s'ha sentit interpel·lada en la seva particular reivindicació permanent. Acèrrima defensora de la natura i el medi ambient, quan encara bona part del gruix social practicava la cultura urbanita de l'asfalt. Reivindicadora del paper transcendental de la dona, tant en l'àmbit civil com religiós. Combativa contra el pas del temps i les modes, amb l'única arma possible de la resiliència: imaginació creativa, sempre al límit de la curiositat."

El Premi Jaume Fuster l'han rebut autors com Jesús Moncada, Quim Monzó, Jaume Cabré, Maria Antònia Oliver, Carme Riera, Feliu Formosa, Joan-Francesc Mira, Montserrat Abelló, Maria Barbal, Màrius Sampere, Emili Teixidor, Josep Vallverdú, Isabel-Clara Simó, Jaume Pérez Montaner, Joan Margarit, Carles Hac Mor, Jordi Pàmias, Francesc Parcerisas, Antònia Vicens, Narcís Comadira i Marc Granell.

L'AELC destaca que Olga Xirinacs és una autora versàtil de poesia, novel·la, contes i assaig. Molts dels seus llibres li han merescut els premis més importants de la literatura en llengua catalana, entre els quals Interior amb difunts (Premi Josep Pla, 1982), Al meu cap una llosa (Premi Sant Jordi, 1984 i Crítica Serra d'Or, 1986), Zona marítima (Premi Ramon Llull, 1986), Llavis que dansen (Premi Carles Riba, 1987), Marina (Premi Crítica Serra d'Or, 1987), Enterraments lleugers (Premi Sant Joan, 1990), Sense malícia (Premi Ciutat de Palma, 1994) Un cadàver per sopar (Premi Ciutat de Badalona, 2000).

L'AELC té previst organitzar un acte amb l'autora el 15 de juny a la tarda a Tarragona.

Carme Esteve / AELC

ORHAN PAMUK

“Déu m’ha dotat de molta imaginació”

Jordi Milian www.illadelsllibres.com**El Nobel de Literatura presenta “Nits de pesta” una novel·la ambientada l’any 1901 amb certs paral·lelismes amb l’actualitat i la pandèmia.**

Una epidèmia de pesta fa estralls entre els habitants de la imaginària l’illa de Minguer, 29a província de l’imperi Otomà. Ens situem l’any 1901 i el sultà Abdülhamit primer hi envia el seu inspector en cap de salut, el químic Bonkowski Paixà, i el jove i exitós doctor Nuri, que viatja acompanyat de la seva dona, Pakize Sultan, neboda del sultà. A l’illa també hi trobaran el jove oficial otomà Major Kâmil; la illenca Zeynep, de qui aquest últim està enamorat; el governador Sami Paixà, desbordat per la situació, i la seva bella amant

Marika. Nits de Pesta és la història d’aquests personatges, de les relacions que s’estableixen entre ells, del seu esforç constant per fer

complir les prohibicions de la quarantena imposada i de la guerra contra l’epidèmia, les tradicions de l’illa i, finalment, les friccions sorgides davant l’amenaça de la mort.

L’imperi Otomà tractarà de contenir la pandèmia a l’illa i evitar que arribi al continent, un fet que obliga a imposar mesures sanitàries estrictes que no agraden a bona part de la població de l’illa i que provocarà una crisi al govern. Aquest és l’argument de “Les nits de pesta” (Més llibres / Literatura Random House), la nova novel·la de l’escriptor turc Orhan Pamuk.

Fa cinc anys que Orhan Pamuk va començar a escriure la novel·la i

quan començava a documentar-se, molts amics li preguntaven per què volia fer una novel·la sobre una pandèmia, si es tractava de coses del passat. Llavors l’any 2020 en ple procés d’escriptura, va arribar la covid-19. Pamuk va tenir una sensació similar quan anys enrere va publicar “Nieve” on en una primera versió de la novel·la apareixia Ossama Bin Laden. Va ser un any abans que el nom del terrorista és fer popular arran dels atemptats a les torres bessones. Llavors, Pamuk va decidir treure’n de l’obra pels paral·lelismes amb l’actualitat.

Amb “Les nits de pesta” no podia eliminar la pandèmia, però sí que va

decidir "escurçar les descripcions sobre les quarantenes, perquè ara, tothom sap com són". Confessa que es va sentir molt "gelós de l'actualitat amb l'aparició de la pandèmia".

Per escriure la novel·la i tractar qüestions sobre pandèmies des de la vessant històrica va llegir obres com "Diario del año de la peste" de William Dafoe on narra una pandèmia a la ciutat de Londres l'any 1715, "Los novios" d'Alessandro Manzoni i La pesta d'Albert Camus. També va llegir obres de buròcrates otomans i països del segle XIX a més d'informes de metges colonials anglesos a l'Índia.

Amb la documentació creia que "seria el quart escriptor que escrivia sobre una pandèmia sense haver-la viscut, però l'any 2020 tot va canviar i em va permetre escriure en situació de pandèmia real".

La pandèmia i el confinament de les seves lectures es van convertir en reals al març del 2020 i malgrat que els segles de diferència assegura "en totes les pandèmies la humanitat es comporta igual, i la població demana als governs que els protegeixin, però al mateix temps demanen que no restringeixin les seves llibertats ni la seva economia".

No sabem si es tracta d'un visionari o no, no obstant això Pamuk continua oferint grans relats als seus lectors. Un autor que assegura que sol planificar molt les seves obres o constantment pren notes. Assegura que "Deu m'ha dotat de molta imaginació".

Recorda que com a escriptor, la seva obligació és "entendre a tothom i el més atractiu com a escriptor és entendre als terroristes o fonamentalistes encara que no estigui d'acord amb ells, però m'arrisco a entendre'ls". Afegeix que "La capacitat humana radica en aquesta empatia i entendre a tothom. Hem d'entendre a gent que no és com nosaltres". Li resulta atractiu "el fet d'endinsar-me en temes o situacions diferents de mi, i segurament per això escric novel·les".

MIRADA A TRAVÉS DELS ULLS D'UNA DONA

La novel·la està escrita sota la mirada de Mina Mingerli, una historiadora que a l'actualitat, decideix escriure sobre els fets succeïts a l'illa de Minguer. Ho fa a través de les cartes escrites per la princesa Pakize Sultan i altres testimonis per poder reconstruir la història dels sis mesos que van canviar la història de l'illa. Aquesta mirada femenina no és casualitat "el meu ideal seria escriure una novel·la de 600 pàgines en primera persona del singular i que el lector pensés que l'ha escrit una dona".

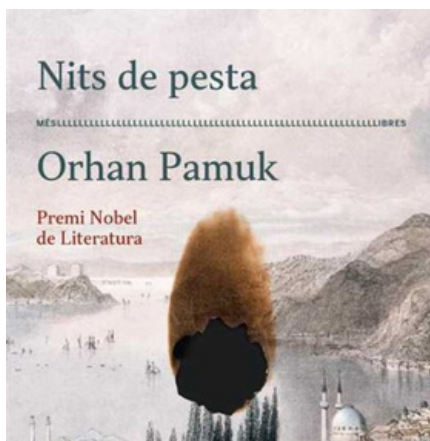
Confessa que s'autoimposa una decisió ètica i és la de veure el món a través dels ulls d'una dona".

INVESTIGAT PER LA FISCALIA TURCA

Pamuk assegura que la seva novel·la "és una al·legoria del naixement de les nacions després de la desintegració de l'imperi Otomà amb països com Grècia, Turquia, Servia o Bulgària", però no hi ha cap al·lusió directa a Mustafa Kemal Atatürk.

Sobre Pamuk hi ha una investigació de la fiscalia del seu país on l'acusen d'insultar a través de la seva novel·la, a Mustafa Kemal Atatürk, el pare fundador de la República de Turquia.

El premi Nobel assegura que "no em preocupa la investigació de La Fiscalia, trobo que són acusacions kafkianes". La Fiscalia turca va trucar a Pamuk per traslladar-li que s'havien produït moltes queixes arran de la publicació de la novel·la. L'escriptor va sol·licitar sobre quins fragments o pàgines feien referència les acusacions "no poden provar res sobre les acusacions i segons la meva experiència tot s'esvaïrà en els laberints de la burocràcia d'Ankara".

Malgrat la situació d'alguns escriptors i periodistes turcs que han estat empresonats acusats de traïció, no es mostra gens preocupat.

Sí que afirma que a Turquia no existeix la llibertat d'expressió i que al seu país "existeix una democràcia falsa". Erdogan ha acabat amb la llibertat d'expressió i sense llibertat d'expressió no pot existir la democràcia".

Pamuk, assegura que la popularitat d'Erdogan està caient i espera que "Si les pròximes eleccions són justes, Erdogan caurà". Afirma que "ni l'islamisme salvarà

a Erdogan" i recorda que a la ciutadania no li importa si els periodistes o escriptors van a la presó, però "sí que els importa menjar cada dia" i davant de la pobresa i els problemes econòmics, la popularitat del president turc va caient.

EL PREMI NOBEL NO LI VA SUPOSAR CAP "CASTIG"

Guanyar el Nobel de Literatura no li va suposar cap "càstig" i assegura que el va fer molt feliç i el va animar a "treballar molt intensament". Pamuk ja era un autor reconegut abans de rebre el guardó "abans del Nobel m'havien traduït a 46 llengües i ara són més de 60". Preguntat sobre si la qualitat literària d'un premi Nobel baixa una vegada aconseguit el guardó, afirma que "Només es tracta d'un clixé".

Abans de ser escriptor volia ser pintor i "imitava a pintors com Picasso o Van Gogh", però quan va decidir ser escriptor els seus autors de referència eren entre d'altres Faulkner, Borges, Umberto Eco, Gabriel García Márquez i Sartre. Orhan Pamuk es considera una persona feliç i que bona part del seu entusiasme es deu "al fet de ser escriptor".

Pierre Lemaître s'acomiada de la novel·la negra i tanca el cercle amb "La gran serp"

L'escriptor publica la seva primera novel·la de gènere negre que ha estat inèdita durant més de trenta anys.

Parlar de **Pierre Lemaître** és parlar d'un gran autor que ha consolidat la seva literatura més enllà del gènere negre. Conegut per la seva tetralogia dedicada al personatge de **Camille Verhoeven**, formen part també del seu catàleg negre les novel·les "Tres dies i una vida", "Recursos inhumans" i "Vestit de núvia".

Lemaître va ser reconegut amb el premi Goncourt amb la novel·la 'Ens veurem allà dalt' (Bromera /Salamandra) iniciant el cicle de novel·les sobre l'Europa d'entreguerres Els fills del desastre, que continuaria amb "Els colors de l'incendi" i 'El mirall de les nostres penes'. Sempre s'ha especulat sobre la possibilitat de deixar el gènere negre i ara l'escriptor francès sembla que ha pres la decisió d'allunyar-se de la novel·la negra. Ho fa publicant "La gran serp", la seva primera novel·la negra que mai va veure la llum i que va escriure, l'any 1985,

"La gran serp", compta com a protagonista a la Mathilde, una dona encantadora d'avançada edat que sempre va acompanyada d'un gos dàlmata. Però l'aparença d'aquesta senyora enganya, perquè darrere del seu aspecte afable s'amaga una assassina a sou implacable, capaç de matar sense remordiments i sense deixar rastre. Una professional del crim que, malauradament i contra tot pronòstic, va perdent el cap a poc a poc i acabarà cometent massa errors. En el pròleg de la novel·la escrit pel mateix autor, **Lemaître** afirma que "La novel·la negra sol ser circular: un bucle narratiu que es tanca sobre si mateix. Des d'aquest punt de vista, em va semblar bastant lògic que la meua última novel·la negra publicada fora precisament... la primera que vaig escriure." L'escriptor francès comenta que "No és estrany que els lectors em preguntin si algun dia «tornaré a la novel·la negra». En general, responc que és poc probable, per a no admetre que estic segur que no. El que em preocupava una mica és haver-me anat sense avisar. Sense acomiadar-me de ningú, una cosa impròpia de mi." Per aquest motiu, "vaig pensar en una

novel·la escrita en 1985 que mai vaig arribar a enviar a cap editorial. Poc després d'acabar-la, va començar un període difícil de la meua vida, i quan aquest va acabar, ja res era com abans. Aquesta novel·la estava molt allunyada de mi. Es va quedar en un calaix i la redacció del "**Diccionario apasionado de la novela negra**" publicat a Salamandra, em va semblar una bona ocasió per a rellegir-la". La nova lectura de la novel·la va sorprendre al mateix Lemaître "És una novel·la bastant crepuscular, i em va sorprendre comprovar que molts temes, escenaris i tipus de personatges que desenvoluparia més tard ja eren presents a la novel·la." Escrita l'any 1985, "**La gran serp**" es publica tal com va ser escrita "Quan la vaig rellegir, li vaig trobar alguns defectes i, en considerar la possibilitat de publicar-la, se'm va plantejar la qüestió de fins a on corregir-la". Finalment, **Lemaître** va creure que seria "més lleial lliurar la meua novel·la als lectors pràcticament com va ser escrita. He corregit alguns passatges que dificultaven la comprensió. Quant a la resta, les modificacions que he fet són cosmètiques en la seva majoria i mai estructurals."

Roma és Santiago Posteguillo

L'escriptor torna a l'Antiga Roma amb "Roma soy yo" amb l'objectiu de novel·lar la vida de Juli Cèsar i assumir el major repte literari de la seva carrera.

© Jeosm

"Novel·lar la vida de Juli Cèsar, serà, sense cap mena de dubte, el meu gran repte literari", així qualificava fa uns mesos Santiago Posteguillo el nou projecte literari.

Amb "Roma soy yo" que publiquen en castellà i català les editorials Ediciones B i Rosa dels Vents, l'escriptor inicia el projecte de donar vida al gran Juli Cèsar. Des de ben petit i gràcies a un viatge a Roma, Santiago Posteguillo es va sentir atret per la civilització romana. Recorda que sempre havia volgut escriure sobre Juli Cèsar, inclús quan llegia el còmic d'Astèrix i Obèlix.

Aquell somni d'escriure sobre Cèsar, ha estat sempre molt present, però no volia fer-ho sense abans haver-se consolidat com a escriptor" ara és el moment d'escriure sobre Cèsar, només després de més de 7.000 pàgines escrites sobre l'antiga Roma, després de sentir que començo a tenir una comprensió global del món romà, només llavors és quan m'he sentit amb la capacitat suficient per a escometre el que, sens dubte, serà el meu major repte literari". Recorda que ni Shakespeare va iniciar la seva obra literària escrivint sobre Juli Cèsar i només ho va fer un cop escrites al voltant d'una trentena d'obres.

En el primer volum que surt a la venda "Roma soy yo", Santiago Posteguillo, narra

la joventut i el moment quan Juli Cèsar, amb vint-i-tres anys es dona a conèixer al poble romà com a advocat en un judici d'enorme transcendència política contra el poderós i corrupte senador Dolabella. Va acceptar actuar com a fiscal en un procés que semblava impossible de guanyar. Per explicar aquesta part poc coneguda i mai bans novel·la de la seva vida "he necessitat explicar d'on venia i qui era el jove Cèsar" assegura l'escriptor.

Posteguillo, sempre s'havia preguntat en quin moment Juli Cèsar havia començat a ser conegut com algú rellevant pels romans. "Quan va ser la primera vegada que la gent del món romà va utilitzar la paraula Cèsar per aclamar a algú com a líder, en el seu cas, en un primer moment, al mateix Cèsar?" aquest, assegura Posteguillo va la nova novel·la.

El primer volum descriu la seva infància i els anys de formació, fins a arribar a la seva

primera victòria militar. En els següents llibres, l'autor abordarà episodis clau en la vida de **Juli Cèsar**, des de la **Guerra de les Gàl·lies** fins a la seva història d'amor amb **Cleòpatra**.

"Roma soy yo" és la primera novel·la d'una sèrie llarga "aquest és l'inici d'un gran relat que li dedicaré els pròxims deu anys de la meua vida en una intensa sèrie de novel·les". Acaba dient que "Alea iacta est", en referència a la coneguda frase pronunciada per Juli Cèsar.

Sobre el seu interès per l'antiga Roma, Posteguillo afirmava en una entrevista a **L'illa dels Llibres** els motius "Perquè tenim moltíssim per aprendre. Encara que parlem en espanyol, en català o en molts altres idiomes del sud d'Europa, estem parlant llengües derivades del llatí. El nostre dret és una evolució del dret romà i la Unió Europea, que ens ha donat el període més gran de pau a Europa des de fa molts segles, és possible perquè aquesta gran unitat administrativa va existir abans i es deia **Imperi Romà**. Els romans van ser capaços de mantenir-ho durant 1000 anys i nosaltres en 60 anys ja se'ns està desgranant i fragmentant. Per aquest motiu tenim moltes coses per a aprendre de l'imperi romà."

Reconegut com autor de novel·la història, **Posteguillo** assenyalava que "El novel·lista històric és un arqueòleg de textos antics, però que ha d'aprendre o saber explicar-los d'una forma nova. En certa manera el que un novel·lista històric fa, quan intenta recrear el món de fa 2000 anys, és arqueologia investigant en els textos antics." Santiago Posteguillo va vendre més d'un milió d'exemplars de la **"Trilogia Africanus"** i sumant les vendes de totes les seves obres la xifra arribenals 4 milions de llibres venuts. També és l'autor de la Trilogia de Trajano amb "Los asesinos del emperador", "Circo Máximo" i "La legión perdida". L'any 2018 va ser guardonat amb el Premio Planeta amb la novel·la "Yo, Julia" i dos anys després publicaria la segona part "Y Julia retó a los dioses".

Mar Bosch

“Odiem el que temem,
un conegut mecanisme
irracional de l'espècie”

Laia Cantenys

La guanyadora del Premi L'Illa dels Llibres amb “La dona efervescent” publica “L'edat dels vius”

A “L'edat dels vius” (Univers), **Mar Bosch** narra, a través dels ulls de l'Elisa Neri, l'auge i la caiguda d'un món: el de la civilització de Ciutat Jardí. Una ciutat ideal habitada per la generació dels «feliços vint», una nova manera de ser humà que havia expulsat la mort natural, considerada «lenta i indigna», gràcies a la invenció de la Cura, capaç de frenar la degeneració dels cossos a una edat concreta. Una societat en la que ningú es moria de vell. «Ens hauríem mort passats, disminuïts, arrugats, adolorits, plens de pena per tot això, per l'absència de tantes coses en retrocés: ens hauríem mort de vells.»

Per als habitants de Ciutat Jardí, la vellesa és allò que han de témer. Educats des de ben petits per rebutjar morir de vells i triar una mort als 100 o 110 anys, però amb l'aparència dels vint.

Martí Gironell ha destacat a L'Illa dels Llibres que “L'edat dels vius” es tracta d'una reivindicació de la vellesa o la

senectut i de la vida, d'una manera de viure i entendre la vida que hem arraconat. La novel·la de la Mar Bosch la llegíreu amb un somriure als llavis constant perquè és una distopia molt ben feta que assenyalava allò que no rutlla de la nostra societat i que potser encara podem canviar si és que realment sí que ens importa”.

Mar Bosch ha comentat a L'Illa dels Llibres el procés de gestació de la novel·la que s'emmarca en el gènere de la ciència-ficció i fantàstic.

-Per què has decidit fer un gir a la ciència-ficció? Què t'aporta aquest gènere?

Això és una percepció personal: per a mi cada novel·la és un gir en tant que repte. També hi ha el fet que m'agrada experimentar (amb el llenguatge, amb les històries, amb la manera d'explicar-les). La ciència ficció com a gènere sempre m'ha entusiasmat i potser és per aquest

“enamorament” que no m'atrevia a fer el pas. Ara, unes quantes novel·les després, m'he vist amb el valor d'encarar-lo i dir-li que l'estimo. De moment, la recepció que està tenint “L'edat dels vius” em diu que l'estima és mútua.

-Com a tota novel·la distòpica bé acompanyada de crítiques sobre la societat actual.

L'interessant del joc que obren les produccions distòpiques és el flirteig amb la realitat i amb el llenguatge del realisme (El que ens diu “això és real. És veritat”). És un gènere que pot resultar subversiu perquè proposa societats alternatives, mostrant que un altre món (un de pitjor) és possible i reflecteix alguns trets de les nostres derives. És un tòpic dir que les distopies són un mirall de futur que s'amorra a la cara de la nostra societat. Doncs això: un tòpic que

funciona. Molt més: serveixen per reflectir críticament i, a la vegada són un tret lluminós d'avís a l'aire de la nit (com aquells que desapareixen els naufragats). Les distòpies són desagradables constatacions de la podridura que som, però alhora també amaguen un cant (discret) a l'esperança. Si se situen en un futur potser és per què ens diuen que som a temps de canviar el present. Penso.

-Vas escriure la novel·la en paral·lel a la novel·la juvenil "El dia de l'esquerda". Com ha estat l'experiència d'escriure gairebé dues novel·les al mateix temps?

Extenuant. No només pel fet d'haver escrit dues novel·les tan juntes, sinó d'haver-ho fet en les condicions que ho he fet. En confinament, amb moltes dificultats familiars, aquelles inclemències de la vida que quan es presenten no van mai juntes... Han estat dos anys complexos i enduridors, però escriure amb aquesta intensitat m'ha ajudat a centrar-me i a mantenir-me amb el cap sobre les espatlles. A més penso que l'escriptura de les dues novel·les quasi simultània, les ha contaminat mútuament, en el bon sentit de la paraula. Penso que el costat sinistre de l'edat dels vius ha ajudat a aterrar la fantasia de El dia de l'esquerda i la lluminositat d'aquella aventura per a joves pensadors ha fet favor al caràcter final del text de l'Edat dels vius.

-La novel·la va ser escrita durant la pandèmia. Aquest fet t'ha canviat pel que faa l'estil o el to de la novel·la?

No sé com hauria estat el to de L'Edat dels vius sense pandèmia. No sé com seríem tots nosaltres sense el que hem viscut. El que està clar és que aquesta petita fi del món ens ha canviat a tots. Seria molt prepotent dir que el context no ha afectat la naturalesa del text. I més parlant d'un text amb connexions tan evidents amb la nostra societat (hi ha una malaltia, hi ha una cura, hi ha uns dissidents). Tanmateix m'agrada recordar que la llavor de l'Edat dels vius no és la pandèmia, i que va ser molt anterior a març de 2020. Això sí, els esdeveniments van carregar les tintes (negres) i el marcat rerefons de pessimisme antropològic.

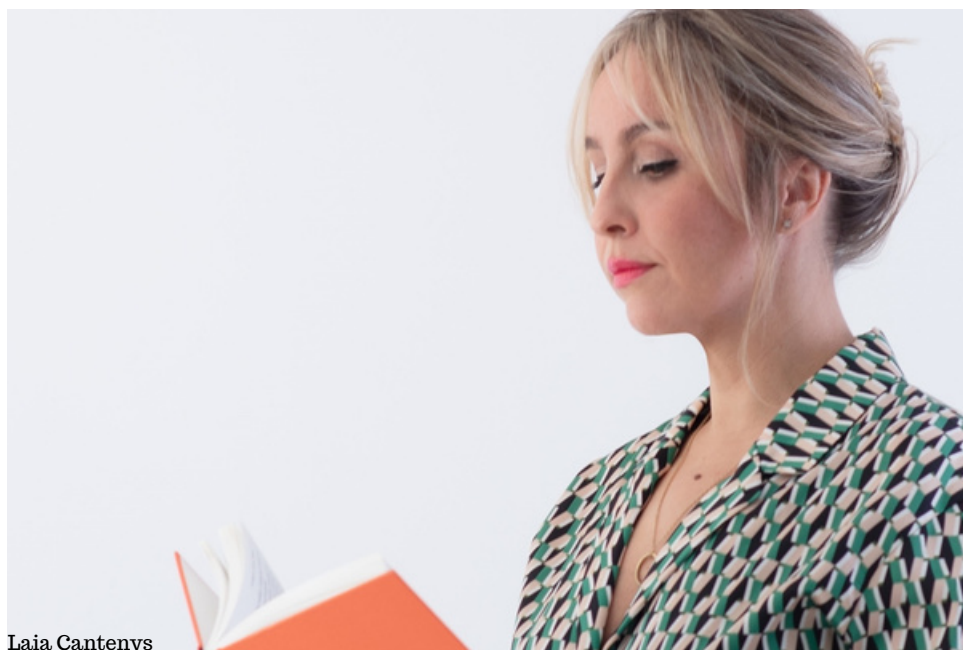
-D'on sorgeix l'edat dels vius?

Sorgeix d'un conte que vaig escriure per Univers en un recull anomenat "Nits d'estiu" (Us el recomano: Gurt, Comes, Soler, Pàmies...). El conte es deia "La venjadora" i relatava la relació entre una cuidadora de geriàtric i l'Aurora (qui apareix a l'Edat dels vius). Aquella amistat entre les dues dones, em va servir de llavors per a una història més llarga. A

l'edat dels vius, a banda de l'evident, es parla sobre les relacions d'amistat i amor entre persones d'edats molt distants. Altre cop, com a Les generacions espontànies i a Vindrà amb mi després del diluvi: la cola que uneix les generacions és el que fa que el món no es converteixi en un gerro esmicolat.

-"L'any 2306 es va inventar la cura. Érem una civilització que no li importa morir, però sí fer-se vell". Per què has decidit escriure sobre una civilització on no es contempla morir-se de vell?

A l'edat dels vius plantejo una societat gerontofòbica: Es tem la vellesa i, en conseqüència s'odia la gent gran. Odiem el que temem, un conegut mecanisme

Laia Cantenys

irracional de l'espècie. Som a prop d'un món així? D'un món que arracona els seus vells?; que els expulsa dels nuclis de les famílies?; que els exclou per la seva incompetència tecnològica?; que els menysté perquè ja no són bous de càrrega? Quan el bou ja no estira es converteix ell mateix en un fard i, desgraciadament, vivim al món de la divina lleugeresa.

D'altra banda: Som a prop d'una societat que glorifica la joventut, que estereotipa i vincula vilment la bellesa amb l'èxit d'una manera malaltissa? Ens ressona tot això? Som a prop de Ciutat jardí de la mateixa manera que sentim esgarrifosament proper el que ens expliquen altres faules distòpiques. Si pensem en El conte de la serventa Margaret Atwood, ens podríem preguntar: som a prop de Gilead? La misogínia que hi ha a la base del patriarcat ens pot conduir tard o d'hora a l'horror que ens plantejava Atwood.

-La gent gran sovint és invisibilitzada. Com veiem o tractem la vellesa en la societat actual?

No cal que ho expliqui jo com tractem la nostra gent gran. Ho sabem bé prou si tenim un o dos ulls a la cara. La meua distopia és un retrat d'això que tots veiem, però deformat, exagerat, fantasiejat. Al món que llegireu a "L'edat dels vius" no queden vells. Els que hi ha estan conservats dins pots gegants de formol perquè les noves generacions els estudiïn. Què en van fer dels vells, com és que van desaparèixer tots de cop? Això no els importa. Els importa recordar només els cossos que testimonien el progrés de la seva societat: Perquè vegin què van ser una vegada, quan encara no s'havia inventat la cura per a la malaltia

definitiva, segons ells: la vellesa. Això és el que fem nosaltres, tractar l'envelliment com una malaltia, com antigament es veien les malalties. Com un càstig, com alguna cosa que ens mereixem. I és tan trist que val més mirar cap una altra banda. La vellesa és vista com la infestació de la mort a la vida. Per això els posem a part, no només perquè ens fan nosa. Els posem a part perquè el que representen ens espanta.

-Les dones pateixen més aquesta invisibilització?

Quan som vells el gènere no importa. La vellesa ens iguala en oportunitats. Alguna avantatge ha de tenir, oi? A tots els tractem igual de malament, vaja, siguin homes o dones. Potser la resposta més precisa a la teua pregunta és que les dones no patim més invisibilització per velles que els homes, és que la patim abans. Una dona està fora de circulació molt abans que qualsevol home. Exemple? Hollywood (i no cal anar tan lluny).

-A "l'edat dels vius" ens planteja una societat on ningú es fa vell gràcies a la Cura que permet arribar als cents anys en plenes facultats i condicions físiques. En un principi podria semblar una situació idíl·lica.

Coï! És una solució idíl·lica! No hi firmaries, tu? Només et fas gran per dintre, estudies i treballes del que vols, si vols. No et falta patir per pagar la casa ni l'aliment (ni la llum ni el gas!). Tens amics assegurats, família, salut. Vius en un planeta que és un paradís. No hi ha guerres, no hi ha fam. Porta el paper per signar, ara mateix! El que passa és que les coses s'han fet malament, sense tenir en compte les generacions passades, ni les futures, i no només això: se'ls ha anestesiat amb una vida eterna tangible. El mal govern de Ciutat Jardí és un totalitarisme, un lloc sinistre i ordenadíssim, on l'ètica és tan elàstica i estireganyada que ja ningú sap per què serveix. I bàsicament serveix per fer-se preguntes. I no, viure en un món on ningú es fa preguntes és a les antípodes de viure en un món idíl·lic. Potser serà un món feliç, però no un de lliure.

-En aquesta societat tot està programat, la vida i la mort... I la humanitat no s'ha de preocupar per res. La Fàbrica s'encarregarà de tot. Només cal preocupar-se per viure.

Exactament. Però aquest "només t'has de preocupar per viure" no vol dir el mateix a Ciutat Jardí que a l'Illa bonica, per exemple. A la societat que es descriu a la segona part de la novel·la, l'illa on viuen els vells salvatges, viure vol dir una altra cosa: vol dir carregar amb el propi cos, amb les adversitats que ens posa la natura, comportar els estralls del dolor, la por i la pèrdua. Però també vol dir haver triat fer-ho així i voler que la memòria i l'esperança formin part de la història de la humanitat. Els habitants de ciutat Jardí, en canvi, viuen un present que s'allargassa, una certesa exultant del viure bé servit en safata de plata. Sobre el paper sabem que la felicitat és tendencial, un camí, una lluita. Que la suma de tots els intents i fracassos durant la nostra existència és el que s'anomena vida. Tanmateix, voldríem ser feliços tothora, dia i nit. I ja us dic que jo no aguantaria la pressió de tanta felicitat. M'explotaria el cap.

-L'ideal de la joventut eterna, Eternament joves i el que anomenen "els feliços anys vint". Avui en dia encara relacionem felicitat i joventut.

Sí. I a la inversa: relacionem vellesa amb infelicitat i dolor. Els joves tenen l'obligació de ser feliços perquè ho tenen tot, sobretot un futur per davant. Els vells s'han guanyat el dret a ser infeliços, els ho

Laia Cantenys

permetem, va. Tenen tot un passat al darrere. El passat fa mandra, el futur esperona. Però la novel·la no és un enaltiment de la gent gran, no escrivim per fer justícia o per expressar les nostres opinions. Però si la vols saber, penso que els humans som idiotes i ens mereixem l'extinció. A qui se li acut negar la seva pròpia naturalesa?

-L'Elisa és la gran protagonista i es tracta d'una dona que s'ho qüestiona tot. Com ha estat la creació d'aquest personatge?

És la meua protagonista més desgraciada. Pensava que no podria superar el patetisme de partida de les altres dues, però no. A la Sigrí se li mor la mare i el pare es torna boig, a l'Eva Botet l'abandonava tothom. A l'Elisa Neri se li mor el món sencer. I som tan malcuats que tenim ganes de riure'ns d'elles. Però d'aquí va néixer l'Elisa Neri, de l'astorament. Veuràs, quan vaig a caminar i m'allunyo una mica de la civilització, em ve al cap la pregunta: "I si... quan torno, s'ha mort tothom?" La típica pregunta que una es fa quan torna amb un manat d'espàrrecs. M'ho he preguntat tantes vegades, de tantes maneres diferents! Tants "I si..." (ara penso en el que explica al seu nou llibre l'Adrià Pujol, que és la mare dels ous de les guspies literàries. L'"I sí..."). Tenia tantes ganes d'explorar el sentiment sorgit d'aquesta hipòtesi! I d'aquí va néixer la Neri.

-Continuaràs amb el gènere fantàstic?

No ho sé. Espero poder continuar escrivint lliurement. Però sí, un dels meus somnis és tenir a la làpida una inscripció que hi posi: Mar Bosch, escriptora fantàstica.

Sí. I gràcies a la descoberta d'aquest indret, l'Elisa reflexiona sobre la vellesa i la seva anterior vida. Contrasta, aprèn. I també fa amics. I algun amant, què carai! I se sent útil. I troba una família, aquell receptacle de confort, companyia i memòria. Un recés en un món que se li ha esfondrat. No és tan desgraciada, direu, bé: llegiu-la i us en fareu una idea. -La tendència actual és arribar a una mena de Ciutat Jardí? Ho preguntarem a Niño Becerra. Sempre ens deixa a tots acollonits.

-Quina és la Cura literària de Mar Bosch?

La millor cura per a tot és la pau. A mi em dona pau tenir moments de silenci i estar sola. Bé, sola no: amb llibres o cine o movent mobles de casa, la meua afició terciària per desgràcia dels veïns de sota.

-Continuaràs amb el gènere fantàstic?

No ho sé. Espero poder continuar escrivint lliurement. Però sí, un dels meus somnis és tenir a la làpida una inscripció que hi posi: Mar Bosch, escriptora fantàstica.

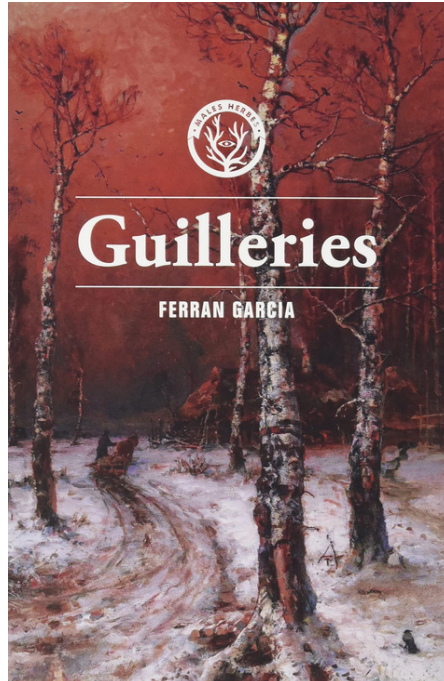
“REDEMPCIÓ”, PER MARTÍ GIRONELL

El periodista i escriptor analitza a L'Illa dels Llibres la novel·la “Guilleries” (Males Herbes) de Ferran Garcia.

He tornat de fer un taller de novel·la històrica a El Guixarot, de Taradell, i abans de sortir de la llibreria he comprat l'últim exemplar que quedava de “Guilleries” de **Ferran Garcia** (Males Herbes). Us haig de dir que feia temps que li anava al darrere i ara que me l'he llegida només us puc escriure una cosa: llegiu-la. L'he trobada brutal, en tota la dimensió de la paraula. I al mateix temps d'una força poètica i una delicadesa que et deixen sense alè. Sí ja sé que sembla una contradicció, però és que és d'una brutalitat que fa mal i malgrat que la violència i la virulència no te'n pots estar de llegir el què passa perquè està narrat de manera exquisida, preciosa i magnètica que es fa impossible no mirar. I per això com en Boi, el nen protagonista, seguim el rastre de sang, dolor i crueltat que persegueix la seva família i ho fem fins al final amb l'ai al cor.

L'acompanyarem tota l'estona per Taradell i els boscos de la plana de Vic, els escenaris d'aquesta història situada a finals del segle XIX durant la darrera guerra carlina. Emboscats o a

cavall. Panteixant o sagnant. Per l'infern o pels indrets idíl·lics de les Guilleries. Paratges per on hi trasquegen una galeria de personatges que t'atrapen pel que fan, com ho fan i pel que pensen i com ho expressen. L'àvia del nen que es fa dir Madame Laveau, que té remeis de bruixa i que sap entendre el llenguatge de la natura; el bandoler Joan Tur, un autèntic caragirat, una mena d'àngel de la guarda sui generis que creu que

si algú fa mal és perquè algú altre li ha fet mal abans i per això conclou que sempre hi ha un monstre rere un monstre. La cara d'aquest monstre és la d'en Bonaplata, el mal en majúscules, sense escrúpols ni anima que ja fa massa temps que l'havia perduda. La força d'un passat que s'obstina a atrapar-nos malgrat que puguem pensar que el pas dels anys aconsegueixi allunyar o fer oblidar per sempre certs fets. Però com molt bé escriu **Ferran Garcia**, aquest passat: “de vegades, sembla una heura, que té arrels estranyes i sap reptar, s'aferra a les escorces dels arbres i l'arbre creix i creix, pensant-se que si creix prou de pressa, l'heura no l'atraparà. Però és un error. L'heura sempre t'atrapa”.

La sentència, doncs, ja està escrita i dictada pràcticament en néixer. No en va només de començar l'autor de Guilleries ens recorda que tot el mal torna perquè roman ocult a la nostra sang. I com en una mena de pecat original es va a la recerca desesperada i inútil de la redempció.

“Les muses”, el llegat de Jordi Cussà

L'autor de la novel·la “El primer emperador i la reina Lluna”, Premi L'Illa dels Llibres 2021, va deixar enllestida poc abans de morir, “Les muses” (Comanegra) una obra que tanca el que Cussà anomenava la Trilogia de la Civilització, que va iniciar amb La serp i va continuar amb El Ciclop.

A “Les muses”, Cussà ens parla de la pulsio artística que travessa els anys que separen Ramon Llull dels Pink Floyd (passant per Leonardo, Shakespeare, Clara Schumann, Camille Claudel o Patti Smith. I també és la història d'un escriptor, Virgili Pardo, que malda per acabar una obra inacabable, enganxat a la mateixa droga que comparteixen els protagonistes de la seva novel·la. Una poció misteriosa, entre la droga i la medicina, travessa vuit-cents anys d'història passant per les mans d'alguns dels creadors que han marcat la nostra civilització.

Jordi Puig, director editorial de Comanegra afirma que amb “Les muses” ens acostarem a la resposta de la pregunta ¿D'on van sortir els llampecs d'inspiració que van catapultar obres com les de Ramon Llull, Antoni Gaudí i Patti Smith? seguint la peripècia d'un beuratge misteriós capaç de treure el millor i el pitjor de cadascú. Però, “Les muses”, segons Puig “no és una novel·la pòstuma normal. Les muses és la cirereta d'una de les trajectòries més importants de la literatura catalana del segle XXI: la culminació d'un projecte de vint anys de creació que l'autor, plenament conscient del que tenia entre mans, va bolcar-se en acabar abans de morir”.

El llegat literari de Jordi Cussà “es tanca amb una novel·la sobre la pulsio artística, que serveix d'homenatge a alguns dels seus grans referents i que culmina el cicle narratiu més ambiciós de l'autor”.

Poc temps després de la publicació d'El primer emperador i la reina Lluna, autor i editorial van acordar la publicació de “Les muses” sense imaginar llavors “l'èxit de l'Emperador, i no ens volíem ni imaginar que Les muses seria una novel·la pòstuma.”

Les muses tanquen el que Jordi Cussà anomenava la «Trilogia de la Civilització», que va començar a publicar l'any 2001 amb La serp (la segona va ser El Ciclop). Les novel·les segons Puig “són perfectament autònomes, el lector pot començar per la que vulgui sense cap temor a perdre's res essencial, però

comparteixen una línia de continuïtat històrica (la primera parteix del segle VI aC i Les muses acaba al nostre segle XXI)”. Jordi Cussà confessava que “les tres són novel·les que aspiren a situar la civilització com a protagonista a través de centenars de personatges d'arreu del món.” L'eix vertebrador d'aquesta última és el món de l'art i narra les dificultats del seu autor (Virgili Pardo a la novel·la) per acabar una novel·la que sembla inacabable.

Finalment l'editor afirma que “Les muses és, de llarg, el llibre més difícil d'editar que he tingut a les mans. Però les converses amb Jordi Cussà també seran sempre a la motxilla del millor de la vida.”

La coberta de la novel·la també és una declaració d'intencions “il·lustrada per Pep Montserrat, que barreja una escultura clàssica dedicada a Diana, exposada al Louvre, amb pintades reals del mític local de rock CBGB, referent dels anys setanta, que va tancar l'any 2006 amb un concert de Patti Smith” ens recorda l'editor.

La novel·la “El primer emperador i la reina Lluna” va rebre l'11è Premi L'Illa dels Llibres. En l'acte de lliurament del guardó, el director de Comanegra, Joan Sala va definir a Jordi Cussà com una persona “popular en si mateix, era un paio sincer i senzill i que tenia molt clares les coses.

Volia que la seva obra perdurés a ell. Si un bon autor no desitja que la seva creació el perduri a ell, no sé que fa creant. Amb aquest guardó ajuda que la seva obra aconsegueixi aquest objectiu i el seu llibre perduri.”

Sobre el llegat que ens deixa Cussà, l'editor Jordi Puig ho resumeix amb “Una literatura juganera, desacomplexada, i una relació gormanda amb la llengua catalana. Això ens ha fet molt bé, vaja, aquí una bona colla hi estem en deute. Si ens poséssim cerimoniosos, diríem que la llengua catalana no seria el mateix sense la seva obra. Ell la va eixamplar i li va treure unes quantes manies. Això ho va aconseguir en la modesta mesura que permet la literatura, naturalment, però és dels autors que caldrà tenir en compte, quan resumim la literatura catalana del segle XXI.”

“Quan mirem el temps de cara al futur, un mes ens pot semblar un any, però quan el contemplem revivint el passat, una dècada pot semblar una setmana. I l'atzar, mentrestant, va teixint una teranyina invisible que aglomera milers i milers de trames alienes, construint i destruint implacablement i constant allò que en diem present.» **Jordi Cussà “Les muses”**

La Magrana publicarà “Alcarràs”, de Carla Simón i Arnau Vilaró

El llibre recull el guió i la concepció de la pel·lícula tal i com va ser pensada, definida per la seva creadora Clara Simó i el coguionista Arnau Vilaró.

Després d'aconseguir l'Os d'Or de la Berlinale, “Alcarràs”, convertint-se en la primera pel·lícula en llengua catalana en aconseguir-ho, l'obra de Carla Simón ha aconseguit meravellar als espectadors. Simón ho fa amb una història que ens descobreix el drama rural familiar sobre la desaparició de les activitats agrícoles, que gira al voltant de la intenció d'instal·lar plaques solars en una parcel·la agrícola ocupada fins ara per un fruïter de presseguer, empenyent els membres de la família Solé a trobar-se. Alcarràs, compta amb actors no professionals i ens ofereix una història de caràcter local però amb valors molt universals i globals.

A partir del 23 de juny podrem llegir Alcarràs. Una història sobre la terra, la pagesia i la família, de Carla Simón i el coguionista del film, el lleidatà Arnau Vilaró. Un llibre que ens permetrà anar

més enllà de la història d'Alcarràs i la família Solé, i descobrir més detalls sobre Carla Simón i la seva manera de fer i entendre el cinema. El llibre també inclourà el guió de la pel·lícula.

Club Editor reeditarà l'obra de Jesús Moncada perquè sigui llegit amb altres ulls

L'editorial vol oferir a partir del 2023 una nova relació amb la seva obra de l'autor de Camí de sirga.

L'obra literària de Jesús Moncada, publicada originalment per La Magrana i recuperada per Edicions 62, entra a formar part del catàleg de Club Editor a través del Club dels Novel·listes. L'editorial a través d'un comunicat afirma que “Assumir la publicació dels llibres de Jesús Moncada és un honor en el sentit més imponent de la paraula: pocs escriptors han tingut tanta exigència artística a l'hora de construir una obra en català. Per això, publicar-lo avui no implica cap treball de recerca filològica: ell mateix va fixar amb extrem rigor la lletra dels seus llibres”. La reedició de les seves obres asseguren “És més aviat una nova relació amb la seva obra que ens proposem de construir, per tal que Camí de sirga no eclipsi les altres com havia fet

Solitud amb la narrativa de Víctor Català”. De moment no donen més detalls sobre la publicació i el format “No serà el primer cop que l'equip de Club Editor treu un autor de la seva fornícula perquè sigui llegit amb altres ulls. En quin ordre ho farem, i quin paper hi tindran les altres facetes artístiques de Moncada —remarcable dibuixant i fotògraf—, us ho direm quan hagi passat l'estiu”. Com avançament Club Editor publica un dibuix de l'habitació on el jove Moncada “meditava una obra que ha canviat el paisatge, i l'escala, de la literatura catalana.”

A partir del 2023 serà reeditada integralment dins la col·lecció “El Club dels Novel·listes”, on tindrà per companyia Mercè Rodoreda, Víctor Català, Sebastià Juan Arbó, Blai Bonet i Joan Sales.

Kaji Manga, el nou segell de manga en català

Grup Enciclopèdia anuncia el llançament de Kaji Manga, el primer segell editorial que publica exclusivament manga en català.

Kaji Manga apareix com una resposta necessària a una mancança editorial amb voluntat d'enriquir i portar l'abundància i diversitat de les edicions japoneses al mercat català.

“Kaji” significa “timó” en japonès. Per Pema Maymó, directora editorial de La Galera i responsable del projecte “Buscàvem una paraula que fos una picada d'ullet a La Galera i res millor que un “timó” ferm per començar aquesta aventura”. Maymo, afirma que “El nostre objectiu és que des del primer moment que un lector mostra interès en el manga, entre els 8 i els 10 anys, tingui al seu abast títols en català”. El nou segell Kaji Manga proposarà una sèrie de títols des del shonen i el seinen al shojo i el josei, passant pel Boys Love i el Yuri. També oferirà diversos gèneres, com el slice of life, la ciència-ficció, la fantasia i les històries romàntiques.

Joan Abellà, director general de Grup Enciclopèdia, assegura que “el català no pot quedar al marge de cap format considerat literatura” i, assegura “és la nostra tasca oferir literatura en català en totes les seves variants. No podem permetre que s'exclouï a la gent jove per raó de llengua, sobretot en l'edat en la qual s'enganxen a la literatura, independentment del format d'aquesta”. El Grup Enciclopèdia assegura que Kaji Manga “neix amb el desig de ser alhora hèlix que impulsi la lectura en la franja d'edat de pre-adolescència, l'adolescència i la post-adolescència, sense oblidar el públic adult que s'ha criat amb el manga, però també de ser timó que marqui el camí que hem de seguir per aconseguir un mercat del manga i del còmic més madur, més complet”.

Per a l'editor Carles M. Miralles, “Kaji Manga també té la intenció de construir un mercat de manga en català que se sostingui en els seus propis fonaments, sense haver de buscar sempre el suport d'altres mitjans, com l'animació televisiva, o idiomes, i sense haver de convertir-se, com fins ara, en una barca petita que va a remolc dels altres”.

L'any 2021 només es van publicar 39 títols manga en català respecte els 1.033 en castellà. Grup Enciclopèdia vol augmentar el nombre de publicacions de manga català, entre 60 i 70 títols per any, i els primers títols arribaran aquesta tardor a les llibreries.

Salvador Macip

“La ciència-ficció permet coses que són impossibles de fer si et quedes només en el terreny realista.”

El científic i escriptor ha estat un dels convidats d'honor de la CATCON 2022

La **CATCON** és la convenció de literatura fantàstica i de ciència-ficció que se celebra als territoris de parla catalana amb l'objectiu de ser un punt de trobada entres els autors i traductors del gènere, els bloguers, els afeccionats i les editorials.

Enguany l'escriptora sud-africana Lauren Beukes i l'escriptor i científic Salvador Macip han estat els convidats d'honor.

La **Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia** (SCCFF) és qui organitza cada any la Convenció Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia de Vilanova i la Geltrú.

Salvador Macip en declaracions a L'Illa dels Llibres ha destacat que “Encara que soni redundant, és tot un honor i, a més, inesperat. I també una responsabilitat. Agraïxo molt als organitzadors que m'hagin escollit per l'edició d'enguany, perquè la ciència-ficció sempre ha sigut important per mi, com a lector i com a escriptor”.

Tot i que Macip no s'ha considerat mai un escriptor de ciència-ficció “perquè, a part de la meua primera novel·la (Mugrons de titani, escrita amb **Sebastià Roig**), en la qual sí que jugàvem conscientment a seguir (i pervertir una mica) les normes del gènere, en la resta utilitzo elements fantàstics com a eines narratives, però sense voler donar-los un paper central.” L'escriptor i científic confessa que li agrada “robar idees i trucs d'altres gèneres i barrejar-ho tot. Podríem dir que la ciència-ficció o la fantasia són una part imprescindible de la majoria de les meues novel·les, però no més essencial que altres. M'agrada incorporar aquests elements de forma orgànica, sense que es converteixin necessàriament en la força motriu.” La ciència-ficció, segons Salvador Macip, “permet coses que són impossibles de fer si et quedes només en el terreny realista. Una de les millors maneres de reflexionar sobre el present sempre ha sigut parlar del futur, per exemple.

Permetre l'entrada de la fantasia en una història t'obre una sèrie de portes que et permet expandir les idees originals cap a llocs insospitats”. Com a autor, assegura que la ciència-ficció “és tot un regal”. En català fer això sempre ha sigut complicat, perquè per defecte et posaven al calaix de la literatura juvenil, però les coses han canviat radicalment en els darrers deu anys. Ara hi ha una quantitat sana d'editorials i autors que sobreviuen fent ciència-ficció en català, la qual cosa demostra que hi ha una massa crítica de lectors adults que demana aquesta mena de productes, que potser abans no li arribaven”.

Finalment, Macip afirma que “S'han eliminat molts prejudicis i limitacions i estem vivint una petita edat d'or del fantàstic català, que esperem que duri molt.”

NOMINATS AL PREMI LLIBRETER 2022

El Premi Llibreter és un guardó, organitzat pel Gremi de Llibreters de Catalunya, que atorguen les llibreries de Catalunya. Té per objectiu destacar i reconèixer la qualitat i la significació de determinats títols per afavorir-ne la difusió mitjançant la seva promoció a les llibreries.

Durant el mes de maig les llibreries han votat les 15 obres nominades en les cinc categories, després de la selecció dels comitès d'avaluació. Les obres nominades han estat publicades entre l'1 d'abril de 2021 i el 31 de març del 2022.

▼

-Els grans optimistes - Los optimistas, Rebecca Makkai. Traducció al català de Marc Rubió; traducció al castellà d'Aurora Echevarría (Periscopi / Sexto Piso)

-Inquiets - Los inquietos, Linn Ullmann. Traducció al català de Meritxell Salvany; traducció al castellà d'Ana Flecha Marco (Les Hores / Gatopardo Ediciones)

-Trilogia de Copenhaguen - Trilogía de Copenhague, Tove Ditlevsen. Traducció al català de Maria Rosich Andreu; traducció al castellà de Blanca Ortiz Ostalé (L'Altra Editorial / Seix Barral)

▼

-Dies com aquest - Días como este, Oriane Smith. Traducció al català Òscar Vendrell; traducció al castellà E. B. del Castillo. Il·lustracions Alice Gravier (Libros del Zorro Rojo)

-Taxi ¡mec, mec!, Stéphane Servant. Traductor Luisa Lucuix. Il·lustracions Élisabeth Géhin (Barrett Editorial)

-Cues de somnis - Colas de sueños, Rita Sineiro. Traducció al català Pere Comellas; traducció al castellà Teresa Matarranz. Il·lustracions Laia Domènech (Akiara Books)

▼

-L'instant abans de l'impacte, Glòria de Castro (Periscopi)

-Ja estem morts, amor, Xavier Aliaga (Angle)

-La història de la Nostàlgia, Natàlia Romaní (Univers)

▼

-L'assassina de Venècia, Pol Castellanos (Estrella Polar)

-L'hivern del Senyor Jeroni, Eulàlia Canal (AnimaLlibres)

-Naïm, Naïm Batruni (Joan Rioné). Il·lustracions d'Alba Domingo (Piscina, un petit oceà)

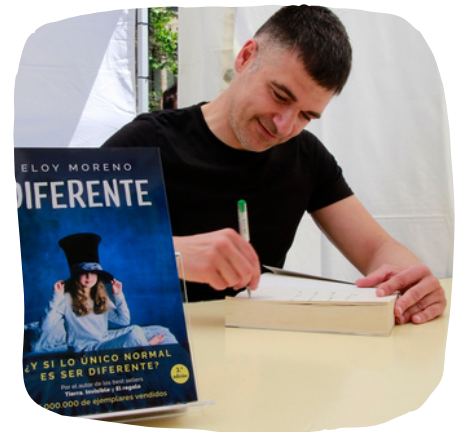
▼

-Cendra - Ceniza, Jonathan Auxier. Traducció al català Jordi Martín Lloret; traducció al castellà Gemma Rovira (Blackie books)

-Mary John, Ana Pessoa. Traducció de Mercè Ubach. Il·lustracions de Bernardo P. Carvalho (L'altra tribu)

-Tristrás, Iban Barrenetxea (Nòrdica)

Sant Jordi 2022

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM